

חייל, לאן?

בדרך לשירות בשטחים? אולי כמאבטח הסעות בחברון, אצל המתנחלים המסרבים למגן את האוטובוסים שלהם? אולי כמגן על משק בכפר דרום או ביצהר? או אולי לדאוג אינתיפאדה חדשה (שלא לדבר על מלחמה ממש)?

תמלא את התפקיד, נכון, אבל בטח לא ברצון. אם אתה חייל "סדיר", מזמן תפסת שזה עיסוקך עד השחרור, במקום השרות ה"תורם" וה"משמעותי" שהובטח לך. ואם אתה מילואימניק - אז אתה אחד מבין אחרוני ה"צדיקים" שעוד מוכנים לסבול למען הרפתקאות הכיבוש וההתנחלות של ממשלתנו.

השרות בצבא קשה בכל מקרה - אבל יכול להיות מייאש כשתוקעים לך משימה שרק מזיקה למדינה ולביטחונה. ההתנחלויות "חיוניות" כמו שהיה פעם "חיוני" לשלוט בעזה ושכם, זוכר? היום כבר ברור שהמשך ההתנחלות זה דבר מסוכן, מן הוזה וטירוף, פתח לחידוש הסכסוך האלים בכל האזור. הן גוררות את כולנו למאבק מזוין עם העם הפלסטיני, ובהמשך, למלחמה כוללת עם העולם הערבי כולו.

היש לביבי מנדט למלחמה?

יותר ויותר חיילים עושים את החשבון בעבור מה הם מוכנים להרוג או להסתכן במוות? כולנו נשבענו להגן על בטחונה ועצמאותה של מדינת ישראל. אבל מי מוכן למוות למען קבר יוסף? למלחמה הבאה אין לביבי מנדט.

מה לעשות?

אל תצפה ל"מרשם בטוח" מאחרים. תחליט לבד, עם השכל שלך, הראש שלך והמצפון שלך.

גם אנחנו לא נחליט בשבילך. אנחנו יכולים רק לספר לך שהיו כבר הרבה חיילים - הרבה מאוד, סדירים ומילואימניקים - שמצאו את האומץ לומר "לא!" מי שהחליט לסרב - החליט לבד. אבל כאשר החליט - הוא מצא אותנו בשטח - מוכנים להושיט יד, לתת עצה ולתת גב, לעזור ולהתייצב.

תהא שנת תשנ"ט שנת שלום

לביבי
אין מנדט
למלחמה!

יש גבול

"לפי דעתי, תנאי הכרחי (אך לא מספיק) להפיכת מעורבות לפעילה, הוא הנכונות לשלם מחיר עבור העמדה הנקוטה. נכונות זו לשלם מחיר היא אשר מבחינה בין העמדה שאדם שומר לעצמו בינו לבינו ובין העמדה שבה הוא נוקט ושלמענה הוא מוכן לעשות".

אמיל גריצוויץ

אחי הצעיר אליהו

לפני שתלך למלחמה תבא תשוב

על המלחמה הקודמת או שאני אספר לך

איך סבא מצד אמא עקר

את כל שציו ובלבד שלא ילך

למלחמתם. אחי הצעיר אליהו

אל תלך למלחמתם

יצחק לאור, רק הגוף זוכר, 1978

יש גבול

ת.ד. 6953 ירושלים 91068
מלבון: 03-5224118, 02-6250271

חתום ושלח!

הכיבוש נמשך ונמשך. קרוב לשלושים שנות כיבוש ודיכוי לא בלמו את המאבק הפלסטיני לשחרור לאומי. הנסיגה מהסכמי השלום של ממשלת ישראל, המשך השליטה הצבאית על אוכלוסייה אזרחית, פעולות הטרור והדיכוי שנוקטים המתנחלים, המשך גזל אדמות הפלסטינים והמשך ההתנחלויות מוכיחים בעליל את המחיר הנורא של המשך מצב הכיבוש והעדרו של פתרון מדיני מקובל על שני העמים.

אנו, חיילי מילואים בצה"ל, חוזרים ומודיעים כי לא נוכל לשאת יותר בנטל השותפות והאחריות להידרדרות מוסרית ופוליטית זו.

אנו מכריזים כי לא ניקח חלק בהמשך דיכוי העם הפלסטיני בשטחים הכבושים ובשמירה על התנחלויות המשמשות לכך.

שם: _____ דרגה: _____

כתובת: _____

טלפון: _____ פקס: _____

דואר אלקטרוני: _____

חתימה: _____

אנו, חיילי צה"ל, חוזרים ומודיעים כי לא נוכל לשאת יותר בנטל השותפות והאחריות להידרדרות מוסרית ופוליטית זו. אנו מכריזים כי לא ניקח חלק בהמשך דיכוי העם הפלסטיני בשטחים הכבושים ובשמירה על התנחלויות המשמשות לכך. אנו, חיילי צה"ל, חוזרים ומודיעים כי לא נוכל לשאת יותר בנטל השותפות והאחריות להידרדרות מוסרית ופוליטית זו. אנו מכריזים כי לא ניקח חלק בהמשך דיכוי העם הפלסטיני בשטחים הכבושים ובשמירה על התנחלויות המשמשות לכך.

"ההתנחלויות הנן גזל של אדמות לא לנו. כל קיומן עומד על כידוני הצבא, הן מאלצות את הצבא לדכא מאות אלפי פלסטינים ומהוות מכשול ממשי להשגת השלום עם שכנו - כל זאת כדי לאפשר את המשך התיישבותם של קומץ קנאים, בשם "זכות היסטורית על ארץ האבות". מדיניות זו, המתירה לקחת מהערבים אדמות וחירויות כדי לתת אותן ליהודים, היא מדינות מפלה, שלא לומר גזענית, המביאה לזלזול ולאלימות ממוסדת כלפי בני אדם, הפלסטינים, כפי שאנו רואים יום-יום בטלוויזיה - מעשים המטילים צל כבד על כל אחד ואחד בחברה הישראלית.

זוהי חובתי האנושית הבסיסית לסרב לשרות מילואים זה, חובה הקודמת אף לחובת הציות לחוקי המדינה. שיתוף פעולה עם המדיניות של ממשלת ישראל הופכת אותי לעבריין, מכיוון שהאחריות לעשיית המעשים הבלתי-מוסריים אינה רק של נותני ההוראות, אלא גם של כל אלו המוכנים לבצע פקודות האלה אף-על-פי שאינם מסכימים איתן."

סגן (מיל') רועי קזלובסקי נידון בחודש דצמבר 96 ל-18 ימי מחבוס בגין סירובו לשמור על התנחלויות.

26 באוגוסט 1998

"יעקוב בני היקר,

איני פציפיסט, יש מלחמות לשחרור לאומי וחברתי שהן צודקות ואני תומך בהן. הצבא הישראלי לעומת זאת הוא צבא כיבוש. מדיניות הממשלה מוליכה את התהליך המדיני למבוי סתום על מנת לספח את השטחים ותביא בהכרח להמשך התקוממות, לדיכוי גובר, לגרושים המונים ולמלחמה חדשה עם המדינות הערביות. הממשלה טוענת שאין לה כסף למנוע אבטלה ולמימון רפואה ציבורית, אך יש לה הון עתק להזרים להתנחלויות, בעוד שמצד שני מדיניותה הכלכלית פוגעת בעובדים ובמובטלים."

ממכתבו של פקד משנה (מיל.) יוסף שוורץ לבנו לפני גיוס.

"הסירוב שלי לשרת הוא מלחמה על עיקרון חשוב: לא כולאים אנשים ללא משפט (...) אמרתי למג"ד: א. כלא מגידו הוא חלק בלתי נפרד של הכיבוש, ולא משנה אם מיקומו בתחומי הקו הירוק; ב. ייתכן שבין העצירים יש זורקי אבנים, אלא שאני הייתי נוהג כמותם אם הייתי תחת כיבוש כלשהו; ג. הבעיה הכי צורמת היא בעיית העצירים המנהליים שיושבים בכלא מגידו שנים ללא משפט. הוספתי גם שלדעתי

לא רק הסוהרים הם פושעים, אלא המערכת כולה אינה מקובלת עלי ולי אין מה לעשות במקום הזה, מאחר ואין לי כל כוונה להיות שותף לפושעים."

הארץ, 8.8.1997

סגן (מיל') יובל לוטם נידון בחודש יולי 97 ל-28 ימי מחבוס בגין סירובו לשמור על עצירים מנהליים בכלא מגידו.

"המחויבות לעקרונות של צדק, יושר והגינות - שעמדה, כאמור, בבסיס ההחלטות שעיצבו את אופי שירותי הצבאי - עומדת אף בבסיס ההחלטה עליה אני נדרש לתת את הדין כיום. שלילה שיטתית של זכויות אדם ממאות אלפי אנשים אינה יכולה, לדעתי, לעלות בקנה אחד עם עקרונות מוסר בסיסיים, ועל כן אני מסרב ליטול בה חלק. כל אדם חושב מציב לו - או לפחות ראוי שייציב לו - גבולות, שמעבר להם לא ילך, אפילו תדרושנה זאת ממנו פקודות תקפות לכאורה. העוול הקשה הכרוך בשלילה בלתי מוצדקת של זכויות אדם ממאות אלפי אנשים ניצב הרחק מעבר לגבול זה."

סגן (מיל') דוד אנוך נידון בחודש דצמבר 97

ל-25 ימי מחבוס בגין סירובו לשרת באזור ומאללה.

"לא רציתי לסרב פקודה. לא חיכיתי לרגע הזה. אם הייתה דרך כלשהי שבה כל זה היה נמנע, אני חושב שהייתי בוחר בה. זה לא כיף לסרב, זה לא הרואי. כשאתה יושב בכלא אתה לא כל הזמן חושב "כמה שאני צודק והאחרים טועים". להפך, אתה חושב "אולי אני טועה והאחרים צודקים". הספקנות אוכלת אותך מבפנים.

אבל לפעמים אין ברירה, אלא לסרב. וה'אין ברירה' הזה מגיע לכל אחד ברגע שונה. זה הצד האישי כל-כך שבסדרונות. שהקו האדום שלי הוא לא תמיד הקו האדום שלך. ולהפך. אבל לגבי שנינו, חציית הקו האדום היא ויתור על האישיות, על הייחוד, על הערכים ומעל לכל על צו המצפון. לא הייתי מסרב לכל פקודה לשרת בשטחים. אבל קיבלתי פקודה לצאת לשלושה שבועות של ליווי ואבטוח מתנחלים באזור יקיר. במסגרת זו הייתי אמור גם לחפש על גופם של פלסטינים מזדמנים ולבצע מעצרים כשצריך. אילו הייתי עושה זאת, אני לא הייתי יותר אני.

סמל (מיל') מיכאל ספרד נידון בחודש יולי 1998 ל-21 ימי

מחבוס בגין סירובו ללוות ולאבטח מתנחלים